22

DISSERTATIO INAUGURALIS MEDICA
SISTENS
OBSERVATIONEM RARIOREM
DE

VALVULIS IN VRETERIBUS REPERTIS,

QVAM
ADNUENTE SUMMO NUMINE
ET
CONSENTIENTE GRATIOSA FACULTATE MEDICA,
PRÆSIDE

DN. GEORGIO DAN. COSCHWITZ,
MED. DOCT. EJUSDEMQUE IN ACAD. FRIDERICIANA PROF.
PUBL. ORD. & POTENT. POR. REGIS IN COMITATU MANSFELDENS.
ET APUD PALATINOS HALENSES PHYSICO MERITISSIMO,
PATRONO, HOSPITE, PRÆCEPTORE AC PROMOTORE OMNI HONORIS CULTU DEVENERANDO,

PRO GRADU DOCTORIS,
Summisque in arte Medica Honoribus, Inſignibus ac Privilegiis More Majorum ſolenni obtinendis,
Horis Locoque Conſuetis
ANNO MDCCXXIII. d. MART.
Publico ac Placido Eruditorum Examini ſubmittit
AUCTOR RESPONSURUS

PHILIPPUS MAXIMILIANUS
DILTHEY,
DILLÆBURGENSIS NASSAVIUS.

HALAE MAGDEBVRGICAE,
Typis CHRISTIANI HENCKELII, Acad. Typogr.

SERENISSIMO. PRINCIPI.
AC. DOMINO.

DOMINO.

GVILIELMO.

PRINCIPI. NASSAVIAE.
COMITI. CATTIMELIBOCI.
VIANDAE. ET. DECIAE.
DYNASTAE. IN. BEILSTEIN.
RELIQVA.

ORDINVM. AQVILAE. NIGRAE.
PRVSSIAE. REGVM.
ET.
S. HVBERTI. ELECTORVM. PALATINORVM.
EQVITI.

PATRIAE. PATRI.
PIO. FELICI. AVGVSTO.
DOMINO. SUO. CLEMENTISSIMO.

SERENISSIME. PRINCEPS.

DOMINE. LONGE. CLEMENTISSIME.

NOn auſus fui
ſem SERENISSIME PRI
CEPS! impræſentiarum h
ce pagellas ad TUOS deponere pedes, n
ſingularis TUA in Muſarum cultores CL
MENTIA mihi ſat manifeſte conſtaret. F
tus itaque hac TUA CLEMENTIA n
dubitavi Diſſertationem meam Inaugural
ut ſignum devotiſſimi animi TIBI conſec

re, eamque SERENISSIMO TUO NOMINI inſcribere. Eſſet quidem hîc locus, Splendorem, Antiquitatem & Gloriam SERENISSIMORUM NASSAVIAE PRINCIPUM ac HEROUM exponendi, ſed ultro meam confiteor imbecillitatem in hac re tam ardua, in qua tot Scriptores & Hiſtoriographi deſudarunt, nec tamen Gloriam NASSAVIAE purpura, ſceptris & diadematibus Imperatoriis ac Regiis radiantis & coruſcantis pro meritis ſatis explicarunt, propterea potius TE DOMINE CLEMENTISSIME! flexis genibus & devotione ſubmiſſiſſima oro, rogoque, velis fronte ſerena haſce ſtudiorum meorum unice TIBI, SERENISSIMÆQVE TUÆ DOMUI conſecratorum primitias accipere, & illa, quæ TIBI propria eſt, CLEMENTIA admittere hanc exiguam in TE pietatis ac devotionis teſſeram meam, quam mens grata ob innumeras gratias & mihi, meisque inprimis B. Parenti à SERENISSIMIS NASSA-

VIÆ PRINCIPIBUS gratioſiſſime collatas manusque devota TIBI offert. Vale SERENISSIME PRINCEPS! in SUMMI NUMINIS GLORIAM & NASSAVIAE ſplendorem nunquam interiturum. Vale PATRIAE PATER CLEMENTISSIME in ſalutem Muſarum, omniumque ſubditorum. Vale & MAECENAS GRATIOSISSIME in commodum mei ipſius, nec GRATIA TUA unquam deſere

SERENISSIME. PRINCEPS.

DOMINE. LONGE. CLEMENTISSIME

TUUM

humillimum ac devotiſſimum ſervum

PHILIPPVM MAXIMILIANVM DILTH

Q. F. F. Q. S.

PROOEMIUM.

Quemadmodum Homo vivus conſtituit ſubjectum artis medicæ, ita ante omnia incumbit Medico, ut veram ſubjecti ſui cognitionem ſibi acquirat. Cum vero homo vivus non modo ex anima rationali, ſed & corpore organico - mechanico ſit conflatus, idcirco Medicus non tantum animæ, tanquam principalioris hominis partis, facultates, energiam & ſynergiam in corpus ſubſtratum noſſe, verum etiam accuratam corporis artificioſiſſimi notitiam ſibi conciliare debet. Ut autem ad hanc cognitionem perveniat, optima ſubſidia ipſi ſuppeditabit anatomia, diſſectio iſta artificioſa corporum, quippe quæ & partium ſtructuram, magni-

tudinem, figuram, nexum & ſitum accurate demonſtrat. Exinde ſatis, ſuperque apparet vtilitas artis anatomicæ, dum non modo Medicum ad penitiorem ſubiecti ſui, circa quod per totam vitam verſari debet, γνῶσιν perducit, ſed etiam efficit, ut hacce arte inſtructus tanto feliciores & majores in reliquis medicinæ partibus faciat progreſſus. Quid enim quæſo in Phyſiologia, quæ de ſtatu hominis naturali tractat, proficiet Medicus, qui anatomiam neglexit? Quid in Pathologicis præſtabit? Sane mihi videtur, quod Medicus hacce arte deſtitutus non aliter de rebus in corpore ſiue ſecundum, ſive præter naturam obtingentibus diſſerere poſſit, ac cœcus de coloribus. Vt iam taceam reliquas medicinæ partes, quæ ſine anatomia plane mancæ atque mutilæ ſunt, vnicuique enim notiſſimum eſt, quantæ utilitates inprimis in chirurgiam & medicinam forenſem ex hocce ſtudio redundent, cum e contrario ſine illo nunquam feliciter exerceri queant. Non ſolum autem ars anatomica in genere conſiderata eximium in medicina præſtat emolumentum, verum etiam in ſpecie diſſectiones corporum morbis defunctorum & utiles, & ſumme neceſſariæ ſunt, dum mediantibus iſtis locum læſionis, abditas morborum atque ſympto-

ma-

matum cauſſas inveſtigare, immo nova inventa detegere valemus. Audiamus hac de re diſſerentem *Theophilum Bonetum in Sepulchreto Anatomico*, quod totum de abditis morborum cauſis per cadaverum diſſectionem revelatis eſt conſcriptum, ubi ſtatim in *præfatione* inquit: *Multa etiamnum ſpondet anatome cadaverum morboſorum, quæ vitia intus abſcondita expromit, eo fine, ut qui talia in ſinu ſe fovere deprehendet, imminens inde exitium præcauere ſtudeat, ab eo mature ſe ſubducat, fiatque ex alieno periculo cautus:* & mox ſubjungit: *Ex ſtabili hoc fundamento juxta partium quarumcunque phœnomena, per obſervationes anatomicas affectuum hypotheſes veræ & reales cuduntur, hinc ægrotantium ſymptomata quæque melius ſolvuntur, & explicantur, cauſæ clariores & evidentiores evadunt.* Nec minus *Caſparus Bartholinus* huius eſt ſententiæ, nam *in procemio ſpeciminis hiſtoriæ anatomicæ* ita loquitur: *Neque minus prodeſſe poteſt cognitio conſtitutionis corporis præter naturam, unde commendari etiam meretur diſſectio cadaverum variis morborum generibus defunctorum.* Maximis hinc exornandi ſunt laudibus, quotquot cum inter veteres, tum inter Neotericos exſtiterunt Medici, qui hanc artem per frequentes corporum ſectiones excoluerunt, intimiora corporis viſcera penitius inſpexerunt, & minutiſſimorum etiam ſtructuram & uſum pro viribus demonſtrarunt, variaque inventa ſuppeditarunt, qui-

bus factum eſt, ut anatomia majora ceperit incrementa. Quamvis autem hodierno tempore ars anatomica ad ſummum quaſi faſtigium ſit evecta, tamen multa adhuc in corpore humano proſtant nondum ab anatomicis detecta, inque eorum ſcriptis delineata, hinc cum a nullo anatomicorum, quotquot evolvi, mentio ſit facta Valvularum in Vreteribus exiſtentium, mihi vero aliquoties præmonſtrante ExcellentiſſimoDomino Præſide occaſio contigerit, Valvulas ſic dictas in Vreteribus diverſorum cadaverum humanorum, cultro anatomico ab Ipſo ſubjectorum obſervare, hanc ob cauſam non abs re fore exiſtimo, ſi Speciminis Inauguralis loco ſiſterem *Obſervationem rariorem de Valvulis in Vreteribus repertis*. Adſit itaque Summum Numen meis conatibus, iisque ex alto benedicat, quo omnia feliciter cedant.

§. I,

QUando impræſentiarum *Obſervationem rariorem de Valvulis in Vreteribus repertis* ſiſtere conſtituimus, non inutile eſſe iudicamus, ſi primo ſtatim limine definitionem Valvularum in genere tradamus, & quid per eas intelligamus, pluribus deſcribamus. Dicuntur itaque Valvulæ a valvis, & ſunt nihil aliud, quam membranæ, quæ altero extremo partibus, in quibus reperiuntur, adnexæ, altero

tero vero prorſus liberæ ſunt, ſic, ut tranſitum corporibus concedere, regreſſum vero impedire valeant. Reperiuntur autem in diverſis corporis noſtri vaſculoſis partibus ejusmodi Valvulæ, quæ partim a figura, partim ab earum inventoribus diverſa obtinuerunt nomina; ſic conſpiciuntur Valvulæ in vaſis ſanguiferis a varia, quam poſſident, figura denominationem accipientes, dum partim ſemilunares, partim tricuſpidales, ſigmoideæ & mitrales appellantur; ſic Valvula iſta ante introitum inteſtini coli conſpicua, Valvula Bauhini ab inventore vocatur; denique in inteſtinis tenuibus, præſertim in jejuno, & circa initium ilei reperiuntur Valvulæ, non quidem veræ, uti modo deſcripſimus, ſed potius conniventes, quæ alias juga appellantur, & ab interiore tunica nervea reliquas longitudine ſuperante proficiſcuntur; miſſis aliis adhuc Valvulis in corpore reperiundis, cum inſtituti noſtri ratio non poſtulat de omnibus in genere diſſerere Valvulis, ſed de iis tantummodo, quas in Vreteribus iterato obſervavimus.

§. II.

Vt itaque ordine procedamus, neceſſe eſt, quo ante omnia partes, in quibus reperimus Valvulas, ſecundum Anatomicos deſcribamus. Partes igitur ſive canales in quibus obſervavimus Valvulas, ſunt Vreteres, canales iſti membranacei, ab utroque rene in veſicam protenſi, ut urinam ex illo profluentem excipiant & veſicæ inferant. Numerum quod concernit Vreterum, notandum, quod ordinarie binarius ſit, in utroque ſcilicet latere unus, nihilominus tamen

pro-

proſtant obſervationes de duobus, vel tribus Vreteribus in uno latere repertis; vid. *Verheyen in Anatom. cap. XVIII. Tract. II. & Isbrandi de Diemerbrœck Anatom. lib. I. cap. XX. de Vreteribus*, ubi refert de ſe ipſo, quod bis hoc obſervaverit, ſequentibus verbis: *Vnus communiter ſingulis renibus conceditur, raro plures inveniuntur, quales tamen caſus bis a me publice demonſtrati ſunt, qui tamen duo ureteres utrimque prope veſicam uniebantur, in eamque uno orificio ingrediebantur.* Idem etiam videre contingit *Ioh. Iacob. Mangeti* in fœtu ſeptem menſium: vid. *Theatrum Ejus Anatom. Lib. II. Part. I. cap. XII.* Ortum capiunt Vreteres in renibus, ubi infundibuli inſtar ampliati conſtituunt pelvim, atque e tubulis urinariis Bellini & caruncculis ibidem ſitis urinam in renibus ſecretam recipiunt, terminantur vero in veſicam, ubi oblique intra membranam ejus muſcularem & nerveam progrediuntur, & in poſtica ipſius parte inſertionem ſuam inveniunt. Subſtantia Vreterum eſt membranacea, compoſita ex tribus tunicis, externa ſcilicet communi a peritonæo oriunda, muſculari tenui & nervea. Alii vero duas ipſis tantummodo aſſignant tunicas, exteriorem ſcilicet communem, & interiorem propriam; alii rurſus hancce exteriorem ipſis denegant, & ex ſola tunica propria Vreteres conſtare aſſerunt, uti Riolanus & cum eo conſentiens ſupra laudatus Isbrandus de Diemerbrœck.

§. III.

Situm quod adtinet Vreterum, ſciendum, quod non in linea perpendiculari a renibus ad veſicam abeant urinariam, ſed potius nonnihil inflexi ſint, ita ut aliquo modo litteram S repræſentent; longitudo vero

illorum

illorum ex renum & veſicæ locatione colligitur; vtplurimum circiter palmum longi, paleam autem lati ſunt; interim valde dilatari poſſunt, imprimis in bibonibus, in quibus ad inteſtini amplitudinem dilatatos eos obſeruauit Bartholinus, ut & in hominibus calculo renum laborantibus, quibus etiam addere poſſumus eiusmodi ſubiecta, quæ exulceratione aut ſuppuratione renum ægrotant: contigit enim mihi præeunte Excellentiſſimo Domino Præſide in viro annorum 80. vomica renum defuncto obſeruare Vreteres tam amplos, ut commode pollex intrudi potuit. Porro inſtructi etiam ſunt Vreteres vaſis arterioſis & venoſis à partibus vicinis orientibus, denique gaudent nervis à trunco intercoſtali & medulla lumborum proficiſcentibus. His, quæ ab omnibus Scriptoribus Anatomicis notata reperiuntur, addimus præeunte Celeberrimo *Nuckio*, Vreterum inæqualem amplitudinem, à Dno Præſide ſemper quoque notatam: qua de re *Nuckius* ita loquitur: *Circa Vreteres, quos Auctores à renibus ad veſicam æqualiter, (ſed male) extenſos delineant, hoc obſervavi, & perpetuæ veritatis eſſe jam toties notavi; illos nunquam, tam in ſexu maſculino, quam fœmineo, ubivis eſſe æquales, ſed tribus, quatuorve, & aliquando quinque in locis anguſtatos conſpici, ſpeciatim vero circa illorum exitum in veſicam.*

§. IV.

Tandem quoad uſum Vreterum notandum, quod ille potiſſimum in ſtatu naturali in eo conſiſtat, ut urinam in renibus ſecretam transferant ad veſicam urinariam. Nonſolum autem hoc præſtant, verum etiam

B in

in ſtatu præternaturali & morboſo aliis materiis præter naturam in corpore detentis tranſitum concedunt; ſic in mictu cruento ſanguini, in renum abſceſſu & exulceratione materiæ purulentæ & ulceroſæ, in calculo renum calculis, lapillis, & ſabulo exitum præbent.

§. V.

Suppeditata definitione Valvularum in genere, & deſcriptis Vreteribus tanquam canalibus, in quibus conſpeximus Valvulas, ordo tractationis noſtræ nunc poſtulat, ut ipſam *Obſervationem illam rariorem de Valvulis in Vreteribus repertis* pluribus tradamus: Primam itaque occaſionem noſtræ obſeruationi Anno 1721. dedit puer 12. annorum, qui in ſuburbio hujus ciuitatis defunctus erat, cujus parentes (cum in vita graviſſimis, ſæviſſimisque doloribus calculoſis per ſex abhinc annos vexatus, tandem ſub tabida non modo totius corporis conſumtione, ſed etiam perinæi, pubisque excoriatione ſatis doloroſa animam efflaverat) a Dno Præſide cadaveris ſectionem petebant. Hic illam ſuſcipiens corpus externum totum emaciatum & ſceleto ſimillimum deprehendebat, ut vix cultro anatomico locus eſſet. Scrotum & perinæum erant exulcerata, & excoriata tanto gradu, ut proxime corruptio metuenda fuiſſet. Diſſecto abdomine glandulæ meſenterii induratæ, & inteſtina flatibus maxime diſtenta, hinc inde quoque maculis ex rubeo-liueſcentibus obſita conſpiciebantur. Remotis verſus dextrum latus inteſtinis pro indagandis renibus, in conſpectum veniebat tumidus quidam canalis, à rene ſiniſtro ad veſicam vsque protractus, craſſitie circiter trium digitorum,

rum, aliquot celluloſis quaſi diſtinctionibus ornatus. alterum quaſi inteſtinum colon repræſentans. Examine hujus novitatis inſtituto, deprehendebat Dnus Præſes, hunc canalem Vreterem eſſe, ultra modum ampliatum atque materia liquida turgidum. Ren ſiniſter proxime adjacens præter naturam & ætatis conditionem erat magnus, volæ manus mediocris longitudinem & latitudinem ſuperans, & vomicis aliquot purulenta materia plenis obſeſſus. Diſſecto rene interna quoque ipſius facies arroſa & ulceroſa erat, & pelvis inſolitæ expanſionis & capacitatis reperiebatur, dum tres digiti ſine impedimento non modo in peluim, ſed in ſuperiorem quoque Vreteris partem ad primam celluloſam diſtinctionem usque intrudi poterant. Totus Vreter materia purulenta farciminis inſtar erat repletus, & per totam ſui longitudinem quatuor circularibus diſtinctionibus anguſtatis ornatus. Preſſo Vretere materia purulenta fluctuatorio quidem motu in ipſo mouebatur, aſt in veſicam urinariam ne guttula quidem transpelli poterat, propter ſpaſmum vehementiſſimum veſicæ, quo inſertio Vreteris ſtringebatur. Diſſecto per longitudinem Vretere, materia purulenta effluebat, & in quatuor illis locis circulariter anguſtatis Valvulæ reperiebantur totidem membranaceæ, verſus inferiora pendulæ ac liberæ, paululumque anguſtatæ latitudine, quemadmodum Figura Tabulæ adiectæ Vreterem apertum ſiſtens monſtrat: in infima Vreteris portione aliquot fruſtula ſquammoſa quaſi teſtacea acuta infixa erant. In altero latere ren dexter extrinſecus erat flaccidus, diſſectus in interiore ſubſtantia iti-

 dem

dem eroſus, Vreter huius lateris una cum pelvi ultra modum erat dilatatus & ampliatus, quamvis dimidiam ſaltem ſiniſtri menſuram æquaret, nec materia purulenta refertus eſſet. Interea iisdem donatus erat diſtinctionibus, atque diſſectus easdem continebat Valvulas, & introitum in veſicam liberum monſtrabat amplitudine calami olorini maioris. Veſica urinaria aperta calculum abſcondebat, quem adpingi curavimus, Vncias III. cum dimidia pendentem.

§. VI.

Alteram occaſionem præbuit cadaver maſculinum, in Theatro Anatomico publice à Dno Præſide diſſectum atque demonſtratum, ubi ſub disquiſitione partium urinæ ſe- & excretioni dicatarum, Vreteres naturalem quidem magnitudinem habebant, ſed alternantes illas amplitudines & anguſtationes referebant; aperto Vretere unius lateris, (cum alter pro transmittendo flatu in veſicam conſervandus eſſet) in illis locis, ubi Vreter contractior erat, membranulas ejusmodi per dimidium Vreteris transverſaliter expanſas repperimus tres; ita tamen, ut verſus inferiora oblique inclinatæ ac magis pendulæ apparerent. De reliquo autem neque in renibus, neque in Vreteribus quidquam reperiebatur, quod ad ſtatum præternaturalem & morboſum referri potuiſſet. Et hoc primum fuit ſubiectum, in quo hoc rarum phænomenon ſub ductu & demonſtratione Dni Præſidis mihi videre ac obſervare licuit.

§. VII.

Anno proxime elapſo denuo ſeſe offerebat promta

ta occaſio, ut adſtarem Dno Præſidi aperienti ſenem maſculum, ætatis annorum circiter 80. qui per tres abhinc annos poſt perpeſſam dyſenteriam, fere continuo lecto affixus erat, doloresque graviſſimos, ac cruciatus tam in regione lumbari, quam pubis expertus erat, cum frequenti excretione ſanguinis per urinam & alvum. Apertum abdomen ſenis emaciati præter inteſtina livida, flatuque diſtenta, in regione lumbari ſiniſtra nobis offerebat, ſub peritonæi renem tegentis involucro, tumorem mollem undulantem, ſaccatum, à rene ad veſicam usque extenſum. Suſpicans Dnus Præſes primi caſus memor, hic aliquid novi ſubeſſe, caute ſeparanda ſeparabat, & renem extrahebat, intra tunicam propriam & ſubſtantiam corticalem vomicam pure plenam continentem, tantæ capacitatis, ut renem ad dimidium quaſi tegeret, & uncias circiter duas materiæ caperet. Hæc vomica ambitu ſuo ſeſe extendebat verſus pelvim, & cum illa jungebatur, vt tranſitus etiam ipſi materiæ pateret ſub rene in pelvim. Pelvis æque ac Vreter, uti in primo caſu, admodum erat diſtenſa, canalem ſaccatum tribus coarctatis ſpatiis diviſum, & intra illa iterum ampliatum, pureque repletum referens. In Vretere longitudinaliter diſſecto totidem videbamus Valvulas, quot aderant anguſtationes, eo tamen diſcrimine, ut dimidium ſaltem circulum repræſentarent, nec totum Vreteris diametrum occuparent; de reliquo autem ſicut priores oblique pendulæ erant, ejusdem latitudinis, quam in primo caſu notavimus.

§. VIII.

Paucis poſthæc menſibus moriebatur puer tabida corporis conſumtione, ex glandularum meſaraicarum induratione extinctus, ad cuius apertionem & inſpectionem Dnus Præſes requirebatur. Totum corpus emaciatum, tabidumque videbamus, abdomine ſolo tumente & turgido. Abdomen apertum multum continebat ſeri extravaſati, fluctuantibus intra illud inteſtinis. Glandulæ meſaraicæ cum pancreate valde induratæ, & magnitudine avellanarum minorum, majorumque erant conſpiciendæ: nec hepar immune erat ab indurationis labe. Renes ſcrutinio anatomico ſubjecti nihil equidem præternaturale monſtrabant, ſed Vreteres ultra ætatis conditionem & proportionem latiores & ampliores erant, conſuetas tamen diſtinctiones paululum arctatas referentes, & ſecundum longitudinem aperti, in locis coarctationum nobis itidem membranoſi quid, circulariter expanſum monſtrabant, quod tamen in tenero adhuc ſubjecto magis Valvulam conniventem, quam veram æmulabatur.

§. IX.

Ante paucas demum ſeptimanas Dnus Præſes iterum privatim diſſecuit cadaver maſculinum, hectica corporis tabeſcentia extinctum. In hoc ſubjecto, licet neque renes, neque Vreteres magnitudine aut reliqua conditione quidquam p. n. exhiberent, curioſitatis gratia tamen ren ſiniſter diſſectus pelvim referebat bipartitam circa ſui exitum in Vreterem, ita ut bifurcatum principium Vreter caperet, donec extra renem in unam cavitatem coaleſceret. Proxime ſub

con-

concurſu bifurcationis formabat ſaccum, magnitudine parvæ nucis juglandis, ſub quo arctior Vreteris erat progreſſus, in cujus ductu univerſo tres notabiles occurebant coarctationes cum intercedentibus ſpatiis amplioribus. Extractum Vreterem flatu diſtendebat D. Præſes, eumque exſiccabat, in quo ad longitudinem diſſecto tres digitos latos ab introitu in veſicam Valvula conſpiciebatur dimidiam Vreteris cavitatem transverſim occupans. In reliquo autem ipſius tractu diſtinctæ Valvulæ plures videri equidem non poterant, quamvis neque penitus negandum, veſtigia quædam apparuiſſe, quæ tamen ex defectu debitarum enchiriſium ſub exſiccatione obſervandarum, haud commode obſervari potuerunt.

§. X.

Quamvis nunc quidem paſſim apud Auctores proſtent hiſtoriæ, quæ aliquo modo huc quadrant & cum noſtris obſervationibus conveniunt, tamen in relatione illarum nulla fit mentio Valvularum in Vreteribus repertarum. Sic *in Ephemerid. N.C. Dec. II. Anno II. obſervat. 13.* quidem recenſetur, quod in juvene annorum 22. diu ſtranguria & intenſis doloribus præſertim in inguine dextro vexato, tandem autem defuncto, & cultro anatomico ſubjecto obſervaverint Vreterem adeo craſſæ ſubſtantiæ, ut cum aorta è corde egrediente comparari potuerit, tantæque una amplitudinis, ut carnoſiorem pollicem absque ulla ſui extenſione violentiori facile receperit; orificium dicti Vreteris, quod in veſicam terminatur, fuiſſe admodum arctum, ita ut ejus in veſicam ingreſſus nec ocu-

lis

lis patuerit, nec ſtylo aditum conceſſerit; denique in veſica urinaria calculum pondere Vnc. III. cum dimidia æquantem invenerint. Porro *in Ephemerid. N.C. Dec. II. Anno I. obſ. 19.* exſtat obſervatio de Vretere inteſtinorum amplitudinem ſuperante, calculoque in veſica Vncias XIV. reperto. Et apud *Theoph. Bonet. in Sepulchret. Anatom. Lib. III. Sect. XXIV. pag. 616.* legi poteſt de aliquo viro diſſecto, cujus Vreter ſiniſter ultra pollicem dilatatus fuerit, ejusque medietas, quæ veſicam ſpectat, plurimos lapillos, altera, quæ renem, aquam limpidiorem continuerit; in veſica vero nihil fuerit. Et *Lib. III. Sect. XXV. obſ. 15. pag. 670.* alia videre eſt obſervatio de puella, quæ Vreterem dextrum admodum amplum, inque ejus medio calculum aſperum habuit. Si nunc modo dictas obſervationes cum noſtris comparamus, ſane apparebit, illas quidem aliquo modo cum noſtris, v. g. reſpectu amplitudinis Vreterum, calculorum, aliarumque circumſtantiarum convenire, in eo autem maxime à noſtris diſcrepare, quod in illis de Valvulis in Vreteribus repertis altum ſit ſilentium.

§. XI.

Disquirendum igitur nobis erit, an Auctores de Valvulis Vreterum mentionem fecerint, & quo ſenſu id factum ſit? Si itaque conferamus Anatomicorum ſcripta, in nullo ſane iſtorum aliquid reperiemus de Valvulis in Vreteribus obſervatis, niſi quod apud *Iſbrand. de Diemerbrœck* legatur, nonnullos exſtitiſſe, qui putauerunt, Vreteres Valvulis ad orificia ſua muniri urinæ è veſica regreſſum verſus ſuperiora impedientibus, ſed ſimul refert, quod haſce Valvulas *Andreas*

Lau-

Laurentius, *Riolanus & Plempius* in dubium vocaverint, exiſtimantes, ſolum obliquum & tortuoſum ingreſſum Vreteris in veſicam urinæ regreſſum è veſica ſatis impedire poſſe, quorum ſententiæ citatus Auctor ſuum quoque calculum adjicit. Nec minus *Joh. Jacob Manget. in Theatro Anatomico* hujus eſt ſententiæ, (licet de cætero inæqualitates Vreterum ex Nuckio deſumtas figura ænea communicaverit) dum *Lib. II. Part. I. cap. XII. de Vreteribus & Veſica urinaria. pag. 407.* ita loquitur: *Obliqua hac inſinuatione urinæ è veſica regreſſus impeditur, adeo ut Valvulis ſuppetias venientibus hic opus non ſit.* Et *Andr. Laurentius* hac de re dicit: *Sunt qui operculum fingunt, miro artificio fabrefactum.* Ipſemet autem aſſerit, quod Vreteres ſinuoſo reflexu & in anfractus convoluto mirifice lateribus veſicæ implantentur. Et *Caſpar. Bartholinus* inquit: *Præter obliquam Vreterum inſertionem apponuntur implantationi duæ membranulæ transverſæ inſtar Valvularum & follium, occludentes Vreterum introitum, ne urina egredi queat. Hinc ne flatum quidem veſica inflata & ad cervicem arctata immittit.* Qua de re *Verheyen Cap. XX.* ita diſſerit: *Aliqui orificiis Vreterum Valvulas adſcribunt, atque ea de cauſa ab aliis acriter reprehenduntur: neſcio an ſat juſte: ſiquidem pars tunicæ interioris ita dictis orificiis adjacet, ut, licet proprie non ſit Valvula, hujus tamen denominationem ipſi applicari non videatur abſurdum.* Si nunc modo prolata conſideremus, certe patebit, quod nullus Anatomicorum de talibus Valvulis mentionem iniecerit, quales nos obſervavimus, ſed quod iſti Auctores, qui ſtatuerunt Valvulas, eas tantummodo ante orificia Vreterum in veſicam

hiantia locatas, non vero in reliquo Vreterum cavo & tractu conſpicuas eſſe ſenſerint.

§. XII.

Num vero præſentia Valvularum noſtrarum in Vreteribus repertarum pro naturali aut præternaturali ſit habenda, equidem apodictice determinare noluimus, cum hactenus ſubiectorum copia pro hac declaratione neceſſaria defecerit, aliorum vero Virorum Celebrium nemo hucuſque viam præmonſtraverit. Quod ſi autem ab illis numero paucis ſubiectis, quæ Exc. D. Præſes intra biennium diſſecuit, comparatio inſtitui poſſet, aliqua ad minimum probabilitas pro ordinario ſtatu militaret; quoniam è ſeptem individuis duo ſaltem fuerunt, in quibus Valvulæ demonſtrari non potuerunt, quinque autem ipſas ſuppeditarunt. Quamobrem hanc quæſtionis deciſionem in ſuſpenſo relinquimus, donec ulterius occaſio inquirendi vel nobis, vel aliis Viris Celeberrimus occurrat, interea autem benevolo Lectoris judicio committimus.

§. XIII.

Merito autem quæſtio poſſet moveri, an etiam Valvulæ præſentes uſum aliquem habeant in Medicina Theoretica, aut Practica pro explicandis morborum Symptomatibus, eorumve cauſis? Pro decidenda hacce quæſtione reſpondemus, quod utique hæ Valvulæ uſum in Medicina Theoretica æque ac Practica præſtent. Non ſolum enim in ſtatu naturali formando moderamini inſervire poſſunt, ne impetuoſus, ſed ſucceſſivus fiat urinæ ad veſicam deſcenſus, verum etiam, ut regreſſus urinæ facilis impediatur ad renes.

Por-

Porro ex præſentia harum Valvularum poſſumus explicare Symptoma illud, quod in plurimis obſervatur calculoſis, quando ſcilicet calculus per vices progreditur & iterum ſubſiſtit: quem calculi progreſſum & ſubſiſtentiam patientes exprimere ſolent, der Stein habe einen Ruck gethan, nunmehro aber liege er wieder ſtill: ibi cauſam hujus calculi ſubſiſtentiæ præſentiam Valvularum eſſe putamus, difficilius enim eſt, quod calculus præſente nullo obſtaculo ſubſiſtere poſſit. Habemus hic ex parte conſentientem ſupra citatum *Nuckium*, qui inæqualitatem ſuperius allegatam Vreterum, tanquam cauſam hujus Symptomatis agnoſcit ſequentibus verbis: *Hinc ratio jam deſumenda; cur calculi nephriticorum ſæpe hæreant in itinere per Vreteres faciendo, & patientes, potiſſimum ſi calculi latera habeant acutiora, tantos percipiant dolores, uti non ita pridem in variis obſervavimus.* Denique extra omnem poſitum eſt dubitationis aleam, & quotidiana obſervatione confirmatur, quod unus calculoſus præ altero majores ſentiat dolores, & is ſæpe, qui graviores ſenſit dolores, parvum excernat lapillum, ille vero, qui tolerabiliores dolores expertus, majorem emittat calculum. Ratio hujus phænomeni ordinarie deduci ſolet partim à temperamento & corporis ſtructura, dum laxioribus corporibus minores, ſiccioribus autem & ſtrictioribus majores adſcribuntur dolores; partim à præſentia ſpaſmi majoris aut minoris in Vreteribus: partim denique à mole, aut aſperitate calculi; quas cauſas omnes quidem nos quoque lubentiſſime agnoſcimus, & aliquando concurrere aut adeſſe poſſe concedimus: verum tamen

men non ſemper & ex omni parte rem exhaurire credimus. Vnde majori jure præſentiam aut abſentiam Valvularum noſtrarum in cauſa eſſe exiſtimamus, ita ut Valvulæ præſentes, etſi ad ſtatum naturalem non pertinerent, tamen calculoſis impedimentum progreſſûs calculi præbeant, & ſub violenta ſui expanſione graviſſimos cruciatus inducant; abſentes vero calculo tranſituro liberam concedant viam, ut citius, promtius atque facilius, & uno quaſi niſu ad veſicam iter ſuum proſequi valeat. Plura quidem poſſent adduci, ſed brevitati ſtudentes hic filum abrumpimus. Deo interim T. O. M. pro conceſſis corporis, animique viribus devotiſſimas perſolvimus gratias. Te vero Benevole Lector rogamus, ut cogitationes noſtras hac de materia prolatas æqui bonique conſulere velis, cum neque novitatis aut innovationis ſtudio, neque vanæ, de novo quaſi invento, capiendæ gloriolæ cauſa prolatæ ſint; ſed communicationem ſaltem noſtræ obſervationis cum orbe erudito pro ſcopo habeant. Quæ, ſi forſan in Republica Medica futuris temporibus majorem, quam primus adſpectus promittit, utilitatem adferre valeret, ſufficiens laboris ſuſcepti præmium nos exinde reportaſſe exiſtimamus.

TANTUM.

AD-

ADDENDA.

B. L.

CUm præſens noſtra Diſſertatio ſub Prelo ſudabat, en! nova ſeſe offerebat occaſio, in præſentiam Valvularum Ureterum inquirendi: cum fœmina nonaginta ſex annorum, infelici fato ê vivis erepta, cultro inquirenti in Theatro anatomico, â Dno Præſide ſubjiceretur. Abdomen perquirentes Renes in utroque latere mediocris magnitudinis videbamus, cum Ureteribus magnitudinem naturalem non ſuperantibus, ſed inæqualitatibus latitudinis, quas ſupra cum Nuckio notavimus; præditis. In utroque Uretere pollicem latum infra ipſius egreſſum, e rene paulò dilatatum prima apparebat anguſtatio, cum duobus Calculis renalibus, minoris phaſeoli magnitudinem habentibus, hic in fixis hærentibus: in reliquo ductu aliquot minores lapilli hærebant, & ſub fine ad dimidii circiter digiti longitudinem ab ingreſſu in Veſicam, notabilis occurrebat coarctatio: flatu modeſte expandebatur Ureter ſiniſter a parte pelvis, cum autem propter flatum in veſicam egredientem Ureter detumeſceret, ab inferiore parte per Veſicam apertam flatus immittebatur, qui in loco ultimæ anguſtationis ſonum edebat, & aliquale impedimentum offendebat. Leviter exſiccatus diſſectusque Ureter ſpem noſtram abundanter explebat; dum Calculus in ſuperiore parte immediate ſupra Valvulam ſemicircularem hærebat, atque in progreſſu impeditus publicè demonſtrabatur. Infima autem anguſtatio Valvulam offerebat circularem, firmioremque,

quam ſuperior erat. Dexter eodem modo inflatus ac tumidus in ſuperioris partis plane eadem regione coarctata itidem duos hærentes tenet calculos, quem integrum aſſervavit Dnus Præſes quoad maximam partem, inferiorem autem ipſius portionem, quoniam in eodem cum priori loca ante ingreſſum in Veſicam, ſimilem referebat coarctationem, diſſecuit, & Valvulam ſimiliter circularem ibi deprehendebat: quarum delineationem, ſi tempus nobis id permiſiſſet, tibi, B. L. lubentiſſimè æri inciſam communicatam dediſſemus. Et ita ſextum jam in conſpectum deduxi ſubjectum, in quibus ſub ductu Dni Præſidis intra biennium has Valvulas obſervare licuit.

Cum autem varia adhuc, ſatis curioſa obſervata, in hoc ſenili corpore diſſecto deprehenſa ſint; haud ingratum, aut inutile fore judicavi, ſi illa, permittente Dno Præſide, breviter recenſuerim.

1. E Muſculis pyramidalibus abdominis, dexter ſolus aderat, magnitudine vix minimum phaſeolum æquans, ſubſtantiæ admodum mollis.

2. Muſculus Peronæus poſticus geminus reperiebatur, quemadmodum Verheyen eundem in uno ſubjecto repertum delineatum communicavit.

3. Sub injectione aquæ tepidæ in arterias carotides pulcherrimo ſpectaculo primo facies cum palpebris tumeſcebat, & mox aqua in forma ſudoris ubique per poros cutis frontis, naſi, totiusque faciei largiter promanabat: & ſubſequens injectio liquoris rubei non modo minima faciei, ſed ipſius Pupillæ Oculorum vaſcula penetrabat, ut per pupillam conſpicerentur.

4. Inteſtinum Ileum in ſiniſtro inguine aliqua ſui portio-

portione intra annulum muſculorum detractum, ibique firmis fibris adnexum erat; & convoluti inteſtini tunicæ exteriores ad manus latitudinem coaluerant.

5. In Meſenterio, octavo poſt mortem die, Vaſa Lactea chylo repleta, ſatis copioſa conſpiebantur.

6. Ligamentum Umbilicale apertum erat, adeoque patulum; ut injectio cerâ facta per illud ad Venam Portæ penetraret, & per truncum illius egrederetur.

7. Ren ſiniſter Pelvim offerebat bipartitam.

8. In ſubſtantia renis ſiniſtri medullari, prope unam carunculam, exulceratio piſi magnitudine offendebatur, in cujus medio calculus hærebat ejusdem magnitudinis.

9. Ovarium dextrum cum vaſis ſpermaticis inter Inteſtinum rectum & Ureterem retractum erat, ac Inteſtino firmiſſimis fibris adhærebat: Tuba autem fallopiana in hoc latere plane deficiebat.

10. In una Venarum uterinarum, â ſpermaticis ad latus ſiniſtrum Uteri ſerpentino & tortuoſo tractu decurrentium, dimidii digiti longitudine ſubſtantia lapidoſa inſtar canalis cavi reperiebatur, ſetam admittens ſanguinemque tenuem continens.

11. Connexio Venarum hæmorrhoidalium internarum cum Utero tam flatu, quam injectione aquea oſtendebatur.

12. In Venæ Cavæ trunco deſcendente ſub tranſitu per Diaphragma Polypus membranoſo fibroſus cum ſanguine coagulato adhærente reperiebatur.

13. In Arteria magna, ante ingreſſum tubi arterioſi Botalii, oſſiculum ſemilunare hærebat, & foramen ovale apertum erat.

Fig. I. ad §. 5.

A. Ren Dexter.
a, a, a. Vomicæ Renem obſidentes.
B. Ureter inſolite dilatatus, & materia purulenta plenus.
b, b, b, b. Coarctationes in Uretere obviæ, ſub quibus Valvulæ latitarunt.

Fig. II. ad §. 5.

A. Ren ſiniſter ejusdem ſubjecti.
B. Ureter itidem dilatatus.
b. b. b, b. Totidem Ureteris coarctationes cum Valvulis hic latentibus.

Fig. III. ad §. 5.

A. A. Ureter dexter ſecundum longitudinem apertus.
B. Valvula 1ma.
C. - - - 2da.
D. - - - 3tia.
E. - - - 4ta.

Fig. IV. ad §. 7.

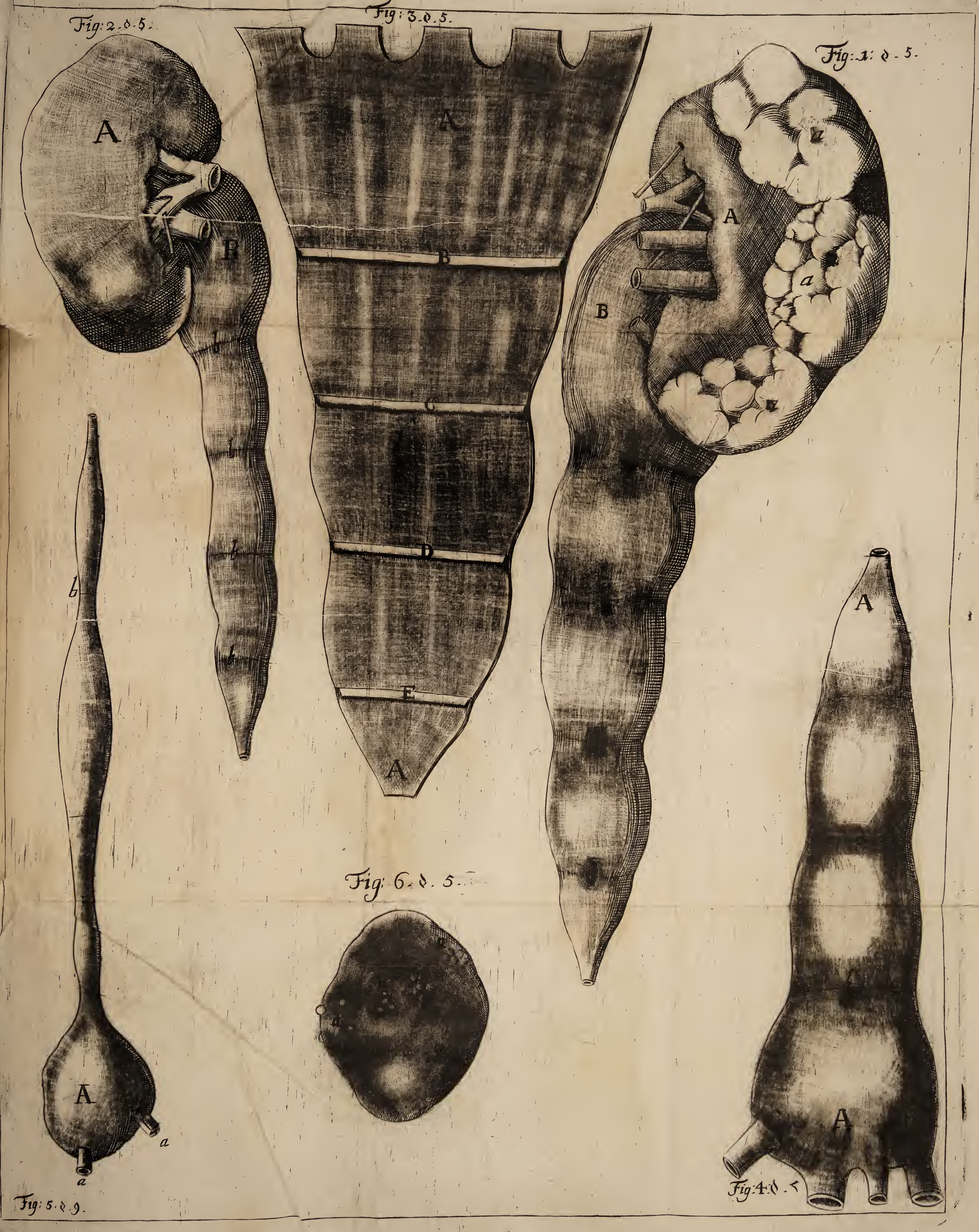
A. A. Ureter a Rene ſeparatus p. n. dilatatus.
b. c. d. Coarctationes, ſub quarum ſingula Valvula hærebat.

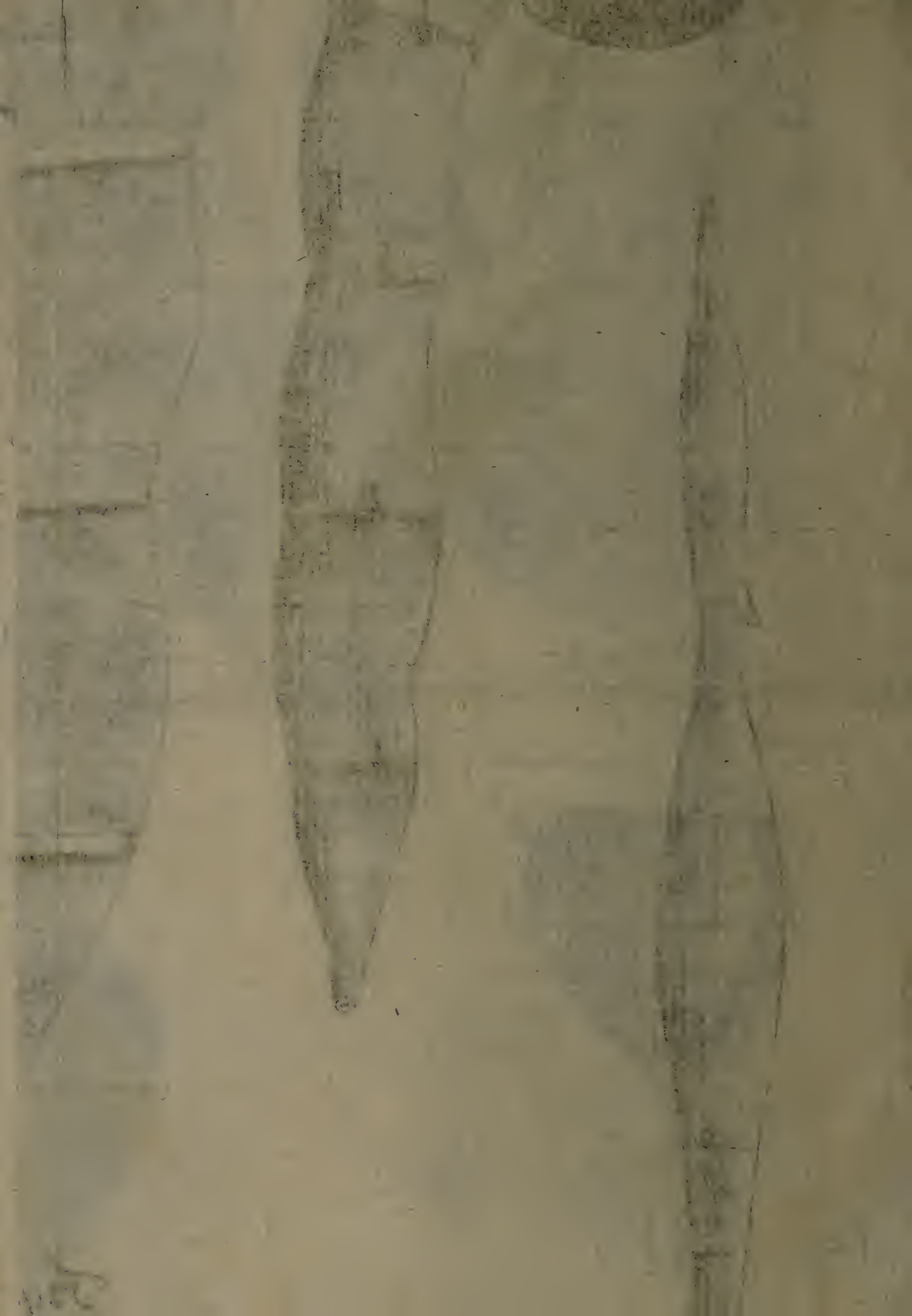
Fig. V. ad §. 9.

A. Ureter in principio dilatatus.
a. a. Duæ ipſius divaricationes, quibus ê Rene egreſſus eſt.
b. Coarctatio Ureteris, ſub qua Valvula ſemicircularis ſita eſt.
c. c. c. Reliquæ Ureteris inæqualitates.

Fig. VI. ad §. 5.

Siſtit Calculum ê Veſica Urinaria Pueri extractum.
a. a. a. a. Aſperitates in illo obviæ.

Fig: 2. d. 5.
A
B
b
b
b
b
Fig: 3. d. 5.
A
B
C
D
E
A
Fig: 1: d. 5.
A
a
B
A
A
Fig: 4. d. 5
b
a
A
a
Fig: 5. d. 9.
Fig: 6. d. 5.

PRÆNOBILISSIMO ATQVE DOCTISSIMO

DOMINO CANDIDATO

S. P. D.

PRÆSES.

STudium anatomicum, Sectionesque corporum; complures veritates medicas ſuppeditare, & ſuppeditatas confirmare, nemo ſanè in dubium vocabit, niſi qui hoſpes exiſtit in ſtudio medico. Aſſertum hoc pluribus argumentis roborare ac demonſtrare, nec animus eſt, nec temporis anguſtia permittit. Tu ipſemet hujus ſtudii neceſſitatem, utilitatem, optimè habes perſpectam; ideoque ſemper laudabili ardore flagraſti, quo partim in patriâ, partim in noſtra Academia ipſius penetralia intimius adires. Nullam plane occaſionem prætermiſiſti, in hoc eruditionis genere quidquam addiſcendi, quam diu Te cognitum habui. Nec tamen totus ſoli huic ſtudio inſudaſti, ſed, uti decet eruditum virum, aliis quoque eruditionis medicæ veræ ac ſolidæ partibus maxima cum laude incubuiſti. Hinc Ordo noſter ſibi gratulatur

D de

de Candidato artis ſalutaris digniſſimo, cui Honores diu promeritos, Laureamque Doctoralem intrepida manu, animoque non hæſitante conferre poteſt. Gratulor & ipſemet mihi de Auditore, quem non modo Parentum virtus & gloria, ſed Pietas, Comitas, Studium indefeſſum, propriaque virtus coruſcare facit, mihique ſemper commendatiſſimum reddidit. Aſcendis Cathedram, certamen eruditum aggreſſurus, de VALVULIS IN URETERIBUS REPERTIS: quæ Tibi, ſub mea, quantum ſcio, qualicunque manuductione innotuerunt. Nolui equidem, licet ab aliis jamjam rogatus, hanc materiam in ſcenam producere: ſed modeſtiſſimæ tuæ petitioni reſiſtere non potui, cum ê re tua eſſe duxeris, ut pro Themate inaugurali illam eligeres. Gratulor Tibi Amice ſuaviſſime de Honoribus propediem capeſſendis. Gratulor Patriæ de Medico prudenti, felici: nec non Tibi & Patriæ quævis bona auguror. Adſit Tibi Propitium Numen, ſicut in Studiis, ita in Praxi, ut nullum felicitatis genus unquam Tibi deficiat. Vale.

IN

IN medica nemo felicior arte canendus,
Ægri nî vitam iudicet eſſe ſuam.
Sic erit in Medico melius relevetur ut æger,
Sæpius & docta pellat is arte malum.
Exilio depulſa ſuo mors deſinet atra,
Humano generi funera plura dare.
Vnus enim Medicus, multis æquandus honore,
Prudenter morbi diſſipat omne genus.
Quæ mecum reputans nihil impedit Suavis Amice,
Protinus ex animo cuncta vovere Tibi.

D. IO. FRIDEMANN Schneider/
Sac. Reg. Maieſt. Conſil. Aul.
& Prof. Ord.

DAß GOTT und die Natur/ gar nichts vergebnes machen/
Obs jeden zwar nicht gleich in alle Sinne fällt/
Bezeucht die groſſe Zahl der neu-entdeckten Sachen
An allerley Geſchöpf der groß und kleinen Welt.
Diß zeigt HERR DILTHEY auch mit ſchönen neuen Proben/
Wenn Er die Valvulas der Ureterum findt/
Und

Und iſt ſein Fleiß hierin um ſo viel mehr zu loben/
Indem dergleichen nie zuvor { entdecket / beſchrieben } ſind /
Hierdurch nun öffneſt Du die Thür zu groſſen Ehren/
Hierdurch wirſt Du/ mein Freund/ nunmehr { unſterblich / vor Ewig } ſeyn/
Der Höchſte wolle Dir/ Dein Wohl ohne Zahl vermehren
So führt Dich dieſe Thür ins Glückes Schooß hinein.

Dieſes wünſchet von Hertzen des Herrn Canditati ergebenſter Freund
I. R. B. M. D.

CReditur Aoniis dux unus adeſſe Camœnis.
Quis TIBI Pieriis hactenus alte jugis?
Maximus e medicis, procul hinc, procul eſto profanus,
Eſt comes in ſtudiis, *FRATER AMANDE*, Tuis.
Hic TIBI Naſſavico ſemper fuit auctor in agro,
Hoc duce nunc VENEDUM Doctor in urbe clues.
Sit TIBI, ſit medico Pater hic, fortunet honores,
Et poſthac curas proſperet arte Tuas.

Sic FRATRI applaudere voluerunt fratres

JOH. PHIL. DILTHEY, J. U. L. Conſiliarius Dillæbergenſis.

RUD. ERNESTUS DILTHEY, S. M. C.